

»Ja vist! Forresten kender jeg allerede det unge Menneskepar af Udseende. Jeg saa dem igaar, da de kom gennem Skoven, og de gjorde begge to det bedste Indtryk. Den unge Pige er jo nydelig og har et Par trofaste Øjne. Det er en god Medgift. Og Deres Nevø spiller smukt paa Fløjte. Den Færdighed er efter mit Begreb mere værd end en juridisk Eksamen. Lad ham dog endelig blive her! Vi trænger til en saadan Mand nu, vi gaar mod Vinteren. — Vil De altsaa hilse Deres unge Vagabonder fra mig, og sig dem, at jeg ønsker dem begge velkommen til Favsingholm.«

TRODS det smukke Septembervejr var Jytte og hendes Mand flyttet tilbage til Byen straks efter Begravelsen. Med det voksende Aftenmørke holdt Jytte det ikke længer ud for Uhygge derude paa Landet, hvor det gamle Ægtepars Ondskab i Forvejen havde gjort hende Opholdet til en Plage. De mange Forhandlinger med Eksekutorerne i Moderens Bo krævede desuden hvert Øjeblik hendes Nærværelse i Byen.

Karsten havde sine Grunde til at være tilfreds med den tidlige Indflytning, skønt han ogsaa herinde i Byen var i stor Forlegenhed med, hvor han skulde gøre af sig selv om Aftenen. I Teatrene